

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

30. An propter reincidentias frequentissimas sit deneganda, vel differenda
pœnitentibus absolutio Sacramentalis? Ex p. 11. tr. 8. & Misc. 8. res. 30.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

proximam habent peccandi, sive opere, sive cogitatione, sive locutione, quamvis non proponant dimittere artem, vel ministerium, dummodo quatuor illa superius allata concurrant, omnes absolvi possunt, & hæc omnia docet Joseph ab Ortu ubi *suprà*, quæ an omnia probabilia sint, iudicent viri docti, maxime exemplum de Medico, licet, ut alibi diximus, Castrus Palaus & alij hanc sententiam etiam doceant; sed ego ejus probabilitatem etiam aliis iudicandam relinquo, mihi enim non placet.

Alibi in to. 8. tr. 6. Ref. C. & in aliis eius primæ annot.

RESOL. XXX.

An propter reincidentias frequentissimas sit neganda, vel differenda pœnitentibus absolutio sacramentalis? Ex p. 1. tr. 8. & Misc. 8. Ref. 30.

Sup. hoc supra in Ref. 26. 27. & in Ref. 28. à §. Sed difficultas. & infra in tr. 6. Ref. 29. in principio, & in tr. 7. Ref. 12. §. & lege eam per totam, & signanter à lin. 5. & in fine §. Vnde vert. deducitur, & in §. ult.

§. 1. **S**uppono posse esse causam justam negandi pro aliquo tempore, vel differendi absolutionem in bonum ipsius pœnitentis, adhibendo aliqua media; sed difficultas est, an illis tentatis, pœnitens adhuc in iisdem peccatis miserè reincidat?

2. Tractat hanc difficultatem novissimè Dicastillus de Sacram. tom. 2. tr. 8. disp. 10. dub. 29. n. 573. & sic responderet: Hic profectò hærent non pauci, & fateor me hæsisse non rarò, quod enim aliqui dicunt differendam esse illis aliquoties absolutionem, donec aliqua appareat emendatio, id experientia compertum est non rarò nocere, nisi fiat interim, dum melius instruitur, & cogitatur de re tota, juxta ea quæ dixi *disp. 6. dub. 21.* de cætero, præcisè dilatio rarò prodest, & sæpè nocet, & idem Joannes Sanchez, quem ibi retuli, non satis probat hoc remedium, & Confessarij experiuntur non semper bene succedere, imò sæpè malè. Sic enim multi confessarium mutant, ut jam nova series remediorum incipiat, & pro primis vicibus beneficium absolutionis accipiant, cum quo, si postea non succedat, mutant, & pergunt ad alium, reintegrando etiam ab initio causam, & litem. Unde hic obiter monuerim Confessarios id ipsum debere exquirere à pœnitentibus, quos non rarò tales inveniunt.

3. Sed quidquid de hoc sit, quid faciendum, si, licet non adeat alium Confessarium, nec confessionem per totum annum omitat, sed eundem iterum, ac sæpius consulat, petatque absolvi, nulla tamen appareat emendatio? an iste sic rejiciendus est? an potius aliquando absolvendus? Sanè si nunquam absolvatur per totum annum, ea non absolutio quid poterit prodesse, si alioquin ille capax est hic, & nunc, quando accedit? nam si non sit capax, nulla est quæstio, sed certum est nunquam esse absolvendum.

4. Quod si capax est, quando accedit, & aliquoties putetur pro medicina neganda absolutio, cur toties, & non sæpius? aut cur, si semper est capax, non semper illi confertur, maxime si jam experimento notum sit, non esse illi valdè molestum aliquoties absolutione privari? Unde illud remedium non video, quid commodi possit tunc haberi? imò potius incommodi, dum privatur gratia Sacramenti, & auxiliis, quæ intuitu illius ritè suscepti dari solent, alioquin non danda.

5. Propter hæc, & similia rarò (fateor) utendum iudicio prædicto remedio neganda, aut differenda absolutionis, durumque mihi semper videtur, pœnitentem alioquin capacem tantæ gratiæ illa privare. Nec tantum æstimo prodesse illum sive metum, sive molestiam negatæ absolutionis impensæ, seclusa

convenientia temporis accepti ad melius instruendum, & disponendum, ut jam dixi.

6. In hoc ergo negotio, quando justæ, & rationabiles ea usæ non tollendi prædictam occasionem subsistunt, etiam si sæpius reincidat pœnitens, nec cogendus est illam tollere occasionem, nec privandus absolutione, etiam sæpissimè recidivus, quin potius hortandus, ut sæpè veniat ad confessionem, aliaque media adhibenda, quæ, spectato personæ statu, & opportunitate, prudenti Confessario expedire videantur, in quo vix, imò ne vix possunt aliqua certæ regulæ assignari.

7. Hæc doctrina sic, quantum à mè fieri potest, declaratur. Vel illa absolutio tunc est neganda propter frequentiam peccandi. Vel propter occasionem non vitatam; non propter hoc ultimum, quia non tenetur hic & nunc, ut supponimus, vitare, non propter illud prius, ut probat discursus factus, quia illa negatio absolutionis vix potest prodesse, nisi fortè rarissimè, magisque proderit frequentia confessionis, & frequens beneficium absolutionis, ergo ex nullo capite erit neganda, si alioquin sit capax pœnitens.

8. Sicut ergo in peccatis, in quibus nec moraliter, nec physicè potest occasio penitus tolli, ut contingit in peccato mollietæ, potius Doctores, & usus Confessariorum habet injungere frequentiam confessionis apud eundem Confessarium, quam venientem absolutione privare. Sic in his peccatis in quibus, si non physica, saltem moralis impossibilitas avertendæ occasionis reperitur; non videtur exigendum remedium separationis occasionis, nec remedium denegandæ absolutionis, cum hoc Sacramentum Christus instituerit non solum ad deleganda præterita, sed ad præcavenda futura peccata. Negata verò absolutione, vel (quod idem est in præsentem) dilata, negatur Sacramentum, atque adeo remedium à Christo institutum contra futura peccata. Quis autem unquam vidit oportere privare ægrotum, alioquin capacem remedij, optimo, & maximo remedio ad sanandum vulnus, ut vulnus sanetur?

9. Itaque concludo vix oportere uti, quando pœnitens est capax absolutionis, hujusmodi remedio, nisi fortè, quando per breve tempus differatur absolutio, ut adhuc perfectius, si id speratur, disponatur ad accipiendam illam ipsam illorum peccatorum absolutionem, quæ tunc debebat conferri, in quo sensu loquutus sum in ea *disp. 6. dub. 21.* quando contendebam posse esse causam differendi absolutionem, rarò enim ex mera dilutione absolutionis potest sperari correctio. Et sanè non video cur melius sperandum sit de peccatore tantum attrito, atque adeo non habente gratiam, & amicitiam Dei ante collatam absolutionem, quam de illo ipso jam constituto in amicitia Dei per absolutionem collatam. Quod si accesserit non jam attritus tantum; sed contritus, multò magis mihi videtur durum & absolum, amicum Dei, & amantem illum super omnia, non jam propter peccata præterita; sed propter metum futurorum, beneficio Sacramenti, & absolutione privare. Et hæc omnia docet Dicastillus ubi *suprà*.

10. Sed circa negandam, vel concedendam absolutionem in multis casibus, vide omnino Leandrum de Sacram. tom. 1. tract. 5. disp. 7. à q. 31. usque ad 56. in quibus discutit multa dubia more suo doctè, & breviter, adi illum, & non pigebit.

RESOL.